

den specielt sagkyndige Kommissions Opfattelse, hvortil Rigsdagen sluttede sig, og er altsaa ikke noget, der er indsat af Regeringen eller Rigsdagen.

Det ærede Medlems Ændringsforslag under Nr. 28 blev berørt af den højtærede Finansminister. Det kan ikke nægtes, at det vilde være en meget væsentlig Forandring af Stempeloven, hvis man gik bort fra det Princip — der kan naturligvis være forskellige Meninger om, hvorvidt det er heldigt, at Regeringen og Rigsdagen i Overensstemmelse med Stempelkommissionen satte denne nye Regel ind i Stempeloven af 1911 —, at det er efter Ejendomsskylden, selve den faste Ejendoms Værdi minus Værdien af Besætning og Inventar, at Stemplingen skal ansættes, for det var et Hovedprincip i Stempelreformen af 1911, og man gennemførte dette Hovedprincip, fordi der var konstateret i en hel Række af Tilfælde en Forfordeling af Statskassen. Det blev altsaa Stempelautoriteternes Sag, naar en Ejendom var solgt, at skelne, hvor stor en Del af Købesummen der kunde antages at vedkomme selve Ejendommen, og hvor stor en Del der kunde antages at vedkomme Besætning og Inventar. Det havde hidtil i det væsentlige hvilet paa de vedkommendes egne Opgivelser, men der havde vist sig en stor Tilbøjelighed — ganske naturligt — til at skyde en større Del over paa Besætning og Inventar, fordi denne Del stempledtes med den lavere Takst. Autoriteterne kunde der ikke trænge igennem, og man ønskede derfor en fast Norm, der kunde befri for mange Trætter og for Skønnes Forskelligheder paa dette Omraade, ogsaa til Gavn for Statskassen. Nu er jeg enig med den højtærede Finansminister i, at om end det har vist sig, at Statskassen til en vis Grad er blevet forfordelt ved, at Ejendomspriserne ikke længere staar i korrekt Forhold til Ejendomsskyldansættelsen, er det et Forhold, der forhaabentlig bliver rettet ved Hjælp af det Lovforslag, vi har til Behandling om en Omvurdering af Ejendommene.

Til den højtærede Minister vil jeg i øvrigt sige, at jeg tror ikke, at Afgiftens Forhøjelse fra 1½ til 2 pro mille vil have nogen nævneværdig Indflydelse paa Udbyttet. En Indrømmelse deraf ligger egentlig ogsaa i den højtærede Finansministers egen Betragtning, at Afgiften derved endnu ikke er blevet glubsk. Jeg ser ogsaa en Bekræftelse derpaa i, at Vekselererne aabenbart meget mindre har lagt Vægt paa Afgiftens Højde end paa Kontrolbestemmelserne og i det hele de tekniske

Enkeltheder ved Loven. Det er særlig disse, der har været Genstand for deres Henvendelser til Udvalget, og paa ingen Maade Afgiftens Højde. Jeg har ikke lagt Mærke til, at Vekselererne har haft særlig stor Betænkelse ved de 2 pro mille, som de ogsaa maatte være forberedte paa baade efter den højtærede Finansministers og mine Udtalelser ved første Behandling. Jeg tror ikke, det er et Moment, der egentlig har vakt nogen Forskrækkelse. De henstiller nok, at det skulde nedsættes til 1 pro mille, og selvfølgelig vilde de have været glade ved, om dette kunde ske, men det er ikke et Punkt, de har lagt den største Vægt paa.

Med Hensyn til Optrykningen skal jeg sige, at naar den højtærede Minister er villig til at optrykke Stempeloven med Fodnoter, er det ikke blot den Forandring, der vilde ske ved Vedtagelsen af denne Lov, som der blev at tage Hensyn til, men selvfølgelig maa ogsaa Loven af 1912 om Stempelafgift af Veksler og Lotterisedler tages med.

Jeg glemte, da jeg havde Ordet første Gang, at nævne et Samraad om Vareterminshandelens Beskatning, som findes omtalt i Betænkningen. Der er ved Samraad forhandlet om Muligheden for ved en særlig Lov at fastsætte saadanne Regler for Terminshandelen i Varer, at Mellemmændenes Virksomhed underkastes Skattepligt, eventuelt Anmeldelsespligt. Jeg skal ikke her gøre Forsøg paa at forny Forhandlingen med den højtærede Minister fra første Behandling, jeg skal kun konstatere, at det, der i Udvalget nærmest har været Sympati for, er at faa Mellemmændene underkastet en vis Kontrol, eventuelt i Forbindelse med en Beskatning af den Del af Vareterminshandelen, som foregaar gennem disse. Jeg taler ikke her paa hele Udvalgets Vegne, men den Stemning, der har haft Overvægt i Udvalget, er, at man særlig skulde lægge Vægt paa Anmeldelsespligt for disse Mellemmænd og Kontrol med dem. Jeg tror at turde sige, at der i Udvalget har været Stemning for, at Mellemmændene for Vareterminshandelen skulde være anmeldelsespligtige, idet man har ment, at de Transaktioner, her foregaar, i meget høj Grad kunde trænge til det Lys, der blev kastet over dem, og til den Kontrol, der til en vis Grad kunde øves med dem ved Anmeldelsespligten. Det fiskale Udbytte, der vilde opnaas derved, har jeg aldrig anset for videre stort, og det tror jeg heller ikke har været Udvalgets Opfattelse. Resultatet af Samraadet